

les farlig Charakter, og det synes hverken nødvendigt eller stemmende med det Princip, man i det Hele har fulgt ved Affattelsen af Straffelovudkastet, at indlade sig paa en detailleret Angivelse af de Omstændigheder, der kunne give Handlingen den særdeles farlige Charakter, saasom at Gjerningsmanden har gjort Indbrud, Tiden, Stedet, Fleerheden af de Personer, der tage Deel i det røveriske Overfald, de brugte eller dog tilrode havde Vaaben; jfr. Fd. 1840 § 34 2det Led. Men ligesom det endvidere er noget vanstueligt at fastholde en skarp Grændse imellem de i Fd. 1840 § 34 omtalte forskjellige Tilfælde, hvor personlig Vold, eller virkelig Mishandling, eller betydelig Mishandling, eller Mishandling af den i Fd. 4 Octbr. 1833 § 2 omhandlede Bestaffenhed har fundet Sted, saaledes maa det formeentlig ogsaa erkjendes, at Betegnelsen af Gjerningen som den, der har en „særdeles“ farlig Charakter, ikke har en saadan Bestemthed, at derpaa ret vel kan bygges en Klassifikation af Forbrydelsen med heelt forskjellige Straffebestemmelser. Det turde derfor uden Tvivl være hensigtsmæssigere at give den første almindelige Straffebestemmelse i § 239 en saadan Vidde, at derunder kunne indbefattes ogsaa de grovere Tilfælde af Røveri, navnlig saadanne, hvor virkelig, men dog ikke just betydelig, Mishandling eller Indbrud har fundet Sted, og i Forbindelse dermed at aabne Afgang (fakultatit) til Ildstraffelsen af højere Straf under de anførte aggraverende Omstændigheder. Som en saadan paa en vis Maade kvalificerende Omstændighed har man anseet det rettest at nævne ogsaa den, at den Skyldige tilforn er dømt for Røveri, for et eller flere grove eller gjentagne Gange for simpelt Tyveri, idet der isvrigt, efter den for Røveri givne Straffebestemmelser Omfang, ikke bliver Spørgsmaal om at tillægge Gjentagelsen en saadan bestemt kvalificerende Indflydelse som ved Tyveri.

Sørøveri, der omhandles i det sidste Membrum af Fd. 11 April 1840 § 34, har man anseet det rettest at gjøre til Gjenstand for en egen Paragraph, og da i denne desangaaende at optage en udtryffeligg Straffebestemmelse, medens Fd. 1840 § 34 væsentlig kun henviser til Fd. 20 April 1825 §§ 1 og 2.

Ved Affattelsen af Udkastets § 240 har man imidlertid, med den Forskjel, der maatte blive en Følge af, at man overhovedet har troet at burde foreslaae Affkaffelsen af enhver kvalificeret Livsstraf, holdt sig til de nævnte Paragrapher i Fd. af 1825, med særligt Hensyn til, at Bestemmelserne deri ere optagne efter andre Landes Forskrifter om Sørøveri, og at der, efter hvad man har Anledning til at troe, af fremmede Magter lægges nogen Vægt paa, at der i Lovgivningen fastsættes betydelige Straffe for den nævnte Forbrydelse. Af denne Grund har man ogsaa her undtagelsesviis troet at burde aabne Afgang til Ildstraffelse af Livsstraf, navnlig naar Noget er omkommen som Følge af det sørøveriske Overfald, udenfor det Tilfælde, hvor den nævnte Straf maatte hjemles ved den i Udkastets § 187 givne Regel paa Grund af Gjerningens morderiske Charakter. I Betegnelsen af Forbrydelsen vil der isvrigt sees at være foretaget den Forandring, at det i Udkastets § 240 hedder: „den, som gjør sig skyldig i Sørøveri eller udruster Skib i saadant Niemed“, medens Fd. 1825 benytter de Udtryk: „Enhver, som bestundes at have indladt sig i en Forbindelse, der har Udrustningen af et Sørøverfartøi til Gjenstand, eller at have gjort Tjeneste paa et saadant.“ Hensigten hermed er naturligviis den, at indskrænke den i § 240 foreskrevne Straf af livsvarigt Tugthunsarbejde til Deeltagerne i selve Sørøveriet og Hovedmændene i Udrustningen af et Skib i sørøverisk Niemed, idet den nævnte Straf ikke synes ubetinget at burde komme til Anvendelse paa de underordnede Deeltagere i en saadan Udrustning eller dem, der kun staae i et fjernere Forhold dertil, t. Ex. paa dem, der have ydet en mindre Pengebistand til et saadant Foretagende eller givet en eller anden Anviisning eller Opmuntring dertil. Som § 240 er affattet, ville i den Henseende de almindelige, i Udkastets 5te Kapitel om Meddeeltagighed givne, Regler komme til Anvendelse i Forbindelse med den i Paragraphen indholdte Straffebestemmelse. Forsaavidt det er forudsat, at ifkun §§ 1 og 2 af Fd. 20 April 1825 skulde hæves ved Straffeloven, ville selvsølgelig Forordningens andre Paragrapher blive usovandrede, deriblandt da ogsaa § 6,